

Weblog Villa Kakelbont
Diane Broeckhoven
April 2007

Palmzondag 1 april 2007
Bloggen en zwoegen

Woorden wegen,
wikken soms
ze kleuren
muisgrijs tot oranjevuur
en smaken zoet of zuur,
ze zijn ondraaglijk licht
of lui en log.

BLOGGEN klinkt als zwaar werk
zwetend met een koevoet in de hand.

Mis poes!
In het echt is bloggen
spelen en delen
schrijven en blijven
vervliegen of beklijven.

Deze maand ben ik de blogger van dienst,
ik zet mijn antennes op scherp,
haal mijn goocheldoos met letters boven.

Tot uw dienst,
alle dagen van april.

Maandag 2 april 2007
Primitieven op zondag

Gisteren al kort na negenen door de zinnenprikkelende ochtendlucht Antwerpen doorkruist van noord naar zuid, op weg naar de expositie 'Tweeluiken van Vlaamse Primitieven' in het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten.

In den Hopper, dat eigenlijk nog niet officieel open is, staat Hop(per-)man Paul mij desgevraagd toe even gebruik te maken van de toiletten. Hij repareert een verwarmingsradiator die spontaan van de muur is gevallen. In de herfst vallen de bladeren van de bomen, in de lente vallen de radiatoren van de muren. We kunnen er niet meer omheen: het is voorjaar.

Voor we in het museum op de indrukwekkende parels van schilderkunst worden losgelaten, is er een voordracht. Daar verneem ik o.a. dat de dubbele paneeltjes vroeger niet alleen aan de wanden van de veelal schatrijke opdrachtgevers werden gehangen, maar soms ook in hun hemelbed aan een touw. Ik stel me dat voor als de aan kettingen verankerde bekroonde boeken op de boekenbeurs. Het lijkt me mooi om voor het slapengaan nog even in het eigen hert, en daarna even op het eigen tweeluik te kunnen kijken. Rustgevend ook.

Opvallend veel minutieus geschilderde boeken op de paneeltjes ook, met gouden beslag en leren banden, als symbool voor intellect en rijkdom.

De wenende madonna van Rogier van der Weyden - Mater Dolorosa - straalt diepe droefheid uit en haar tranen zijn huiveringwekkend echt. Ik moet plots weer denken aan mijn kinderjaren. Als mijn tranen, die ik eigenlijk voor later hoorde op te sparen, me

weer eens hoog zaten noemde mijn moeder me 'Mater Dolorosa'. Wat het betekende wist ik toen nog niet, maar het wakkerde op een of andere manier juist de weemoed aan. Allen daarheen, de primitieven blijven nog tot 27 mei.

Op weg naar huis zie ik mensen op hun zondags flaneren met gebaksdozen en zakken vol verse broodjes. Een enkeling zwaait met een palmtakje. Palmzondag dus! En wel drie keer moet ik Nederlanders berispen: het is niet de Vogeltjesmarkt maar Vogelenmarkt...

Dinsdag 3 april 2007

Keuken

Ik kook graag, voor anderen en voor mezelf. Soep maken is een meditatie, thee zetten een ceremonie, aan het kleine tafeltje keuvelend ontbijten met één van mijn kleinkinderen pure quality time.

Mijn keuken is het kloppend hart van mijn huis, of hoort dat te zijn. Maar in letterlijke zin klopte er niets meer. De kastdeurtjes bladderden, de planken bogen door, de afzuigkap zoog niet maar blies, het zestiger jarenroen was al een mensenleven passé. De man die me de laatste tijd nogal eens materieel verwent, heeft me daarom recentelijk een gloednieuwe keuken geschonken. Eén waarvan de laden zoetjes zoeven en de bordeauxrode accenten het oog strelen. Die man heet Jules. Hij is de hoofdpersoon uit mijn boek 'De buitenkant van Meneer Jules' en gaat al op de tweede bladzijde dood. Dat heeft hem echter niet belet de oplages duizelingwekkend te doen stijgen, in buiten- en binnenland.

Bij wijze van gedeelde vreugde nodigde ik daarom vorige week mijn uitgeverij uit op een House(of Books-)warmingparty. Als ik grote baas Rudy, zijn rechterhand en mijn redacteur Ronald én promo-Sophie niet had gehad, dan was Jules een stuk minder gul voor me geweest.

De lunch begon in de keuken met een fles bubbels, en eindigde in het salon met een borrelglasje Palinka, Roemeens vuurwater van 60°, dat een rol speelt in mijn nieuwe boek 'Mis en bouteille' (sept. 07)

De foto is na dat laatste glasje genomen.

Woensdag 4 april 2007

Lezingen

Bazel (Kruibeke): een avondlezing in een heus kasteel met slotgracht en kristallen luchters. De met rood fluweel beklede stoeltjes worden bezet door zo'n zestig vrouwen en twee mannen. Het publiek luistert aandachtig naar de verhalen uit mijn leven zoals het is: tot in alle uithoeken gevuld met schrijven -als auteur en als journalist-, lezen, reizen, lezingen geven, voorbereiding en nazorg.

Tijdens de vragenronde vraagt een dame of ik ook werk. Ik verzeker haar dat dit alles mijn werk IS. 'Ja maar', dringt ze aan, 'ik bedoel: hebt u ook een echte job?'
Nachtportier zou er eventueel nog bij kunnen. En nooit meer slapen dus!

Oostende: Ik zie de zon nog net glorieus in de zee zakken voor ik de bibliotheek betreed om 'de Vrienden van de Vijfde Vrijdag' toe te spreken. Geen sekte, maar een clubje literatuurlijfhebbers dat zich op initiatief van Boekhandel Corman om een schrijver schaart als er een vijfde vrijdag in de maand zit. In maart 07 dus. Alweer heel veel vrouwen en slechts een man of drie. Is literatuur dan toch een vrouwenzaak?

Op de eerste rij zit mijn oudere en enige zus, ooit naar de kust verkast. We wisselen blikken als ik het publiek uitleg hoeveel van mijn/onze vader er in Jules zit en hoeveel van mijn/onze moeder in Alice. Of zijn ze Jules en Alice?

Later, bij haar thuis waar ik de nacht zal doorbrengen, bekennen we elkaar dat er veel ontroering in die blikken verscholen zat. Het wordt een korte nacht, met lange verhalen en herinneringen die helemaal niet op elkaar lijken, al zijn ze uit dezelfde bron ontstaan.

Witte Donderdag 5 april 2007 **Knippen in de tijd**

Vorige week bezocht ik tante Jeanne en nonkel Marcel in het bejaardentehuis waar ze net hun intrek hebben genomen. Familie zijn ze eigenlijk niet, maar vroeger, toen de dieren nog konden spreken en kinderen moesten zwijgen, waren alle vrienden en kennissen van je ouders automatisch nonkels en tantes.

Het is even wennen, zo'n nieuwe thuis die uit anderhalve kamer bestaat, maar ze doen hun best. Vooral nonkel Marcel is opgelucht. Hij zorgt al een tijd voor zijn aan Alzheimer lijdende vrouw en er is een vracht aan zorgen van zijn schouders gevallen.

Terwijl we een borrel drinken (ze hebben verder alleen cola in huis en dat weiger ik principieel te consumeren), komt een jonge verpleger in korte broek vragen of ze op Witte Donderdag willen deelnemen aan een voetwassingsritueel in de Sint-Jacobskerk, waar Rubens begraven ligt tussen haakjes.

En of ze daarbij publiekelijk nonkel Marcells voeten mogen wassen? 'Natuurlijk,' zegt hij meteen. 'Je mag me zelfs helemaal wassen!'

Zoveel enthousiasme zijn ze hier blijkbaar niet gewend, want Broeder Jacob verlaat lachend de kamer.

Tante Jeanne wil niet mee, ze durft niet zo laat op straat. Ik verzeker haar dat ze voor het donker weer binnen zal zijn, want dat ondertussen het zomertuur is ingegaan.

'Hoe doen ze dat eigenlijk, zo'n uur er tussenuit halen?' vraagt ze. Ik vertel haar dat Vadertje Tijd 's nachts om twee uur met zijn grote schaar een uur wegnipt, dat een hele zomer in een doosje bewaart, en het er in oktober weer tussenplakt.

Of ze het gelooft kan ik niet afleiden uit haar glimlach. Maar wat ik wel geloof is dat verhalen vertellen aan oude mensen die weer in hun kinderjaren rondlopen, troostend kan zijn. En misschien wel een paar pilletjes kan vervangen.

Goede Vrijdag 6 april 2007 **Een boek**

Op Goede Vrijdag
was plezier verboden
snoepen
moppen vertellen
huppelen
ook.

's Middags kruisweg met de klas
veertien staties,

niet hetzelfde als stations
maar ook weer wel.

Om klokslag drie
trok een zwarte wolk
voor de zon
en was het dieptepunt bereikt
qua lijden.
Dat waren nog eens tijden.

Thuis mocht je alweer
glimlachen
daarna.
Vakantie!
en je rook al chocola.
Voor wild en druk was 't echter nog te vroeg.
Lees maar een boek, zei men.
Vandaag was dat geen tijdverlies.

Paasweekend 7-8-9 april 2007 **Paaseieren**

Zullen we afspreken
dat we in het paasweekend
veel naar buiten gaan,
pc en onderhemd uitlaten,
paaseieren en nieuwe inspiratie rapen,
kinderen, ouders, eenzame tantes
en verdoolde vrienden uitnodigen
en hen op de losgeslagen bloesems wijzen?

Ik neem een even rust en vrij in het hoofd en concentreer me op hart en handen.
Mijn oudste kleindochter komt logeren en dat wordt dus veel voorlezen en vertellen
(waarover volgende week meer). Zelf ga ik lezen (behalve drie kranten en een
achterstallige Humo ook het laatste stuk van het virtuoze 'De schaduw van de Wind' van
Zafon). Ik wil ook wandelen, fietsen en met mate onder de bomen zitten niksen.
Op paasmaandag komt mijn volledige na- en voorgeslacht ontbijten. We zullen met zijn
twaalven (tussen anderhalf en zevenentachtig jaar) rond de tafel zitten, als een
vrolijke variatie op het laatste avondmaal en hopelijk zonder Judas. Daarna zal ik
gesloopt maar gelukkig tussen de kruimels achterblijven en nagenieten.

Tot dinsdag,
tot vijgen na Pasen

Dinsdag 10 april 2007
Verhalen uit de mond

Een logeerpartij met mijn oudste kleindochter Myra houdt veel lezen en vertellen in. Bij dat laatste maakt ze duidelijk onderscheid tussen een verhaal uit een boek (dat ik wegens te ingewikkeld soms naar mijn hand zet) of een verhaal uit mijn mond. Ter plekke verzonnen dus.

Over het meisje-met-de-spillebenen bijvoorbeeld, dat haar oma-op-vakantie mist en 's nachts helemaal naar Frankrijk loopt om haar te zoeken. Op die tocht vol hindernissen ontmoet ze allerlei bekenden. Kikker en Pad, Jozefien Kwebbeleend, Borre van de nachtzwarze kat, die wonderlijk genoeg allemaal de weg weten en haar bruikbare tips en daadwerkelijke hulp bieden. Variaties genoeg voor een heel kinderleven. En oma wordt altijd gevonden bij het krieken van de dag!

Ludovicus het Spook en Hetty de Heks, die beiden achter een afgebladderd groen deurtje op het begijnhof wonen, bezorgen haar sidderingen, en toch brei ik op haar verzoek steeds nieuwe hoofdstukken aan hun biografie. Als Myra de moed heeft om even door het sleutelgat te gluren, vangt ze in de overwoekerde tuin een glimp op van de twee zonderlingen. En van hun vervoermiddel, respectievelijk een step en een vliegbezem.

Voor het slapengaan mag ik voorlezen. 'De prik' is het verhaaltje dat ze uitkiest uit 'Dagboekje van Matthijs', mijn allereerste in 1981 bij Lannoo verschenen kinderboekje. Het gaat over een jongetje dat een prik krijgt bij de dokter en 's avonds teleurgesteld is omdat er geen groot gat maar een onooglijk stipje op zijn arm is achtergebleven.

Mijn oudste zoon inspireerde me destijds voor dit kinderdrama en laat het nu, een generatie later, weer helemaal actueel en herkenbaar zijn. Compleet met cadeau voor het dappere slachtoffer.

Wie schrijft, die blijft!

Woensdag 11 april 2007
Lustopwekkers

Gabriel Marquez heeft – terecht – de door Neon/Radio 1 georganiseerde wedstrijd voor de mooiste openingszin in de Nederlandstalige literatuur gewonnen, zijnde 'Vele jaren later, staande voor het vuurpeloton, moest kolonel Aureliano Buendia denken aan die lang vervlogen middag, toen zijn vader hem meenam om kennis te maken met het ijs.' (Honderd jaar eenzaamheid).

Voor mij had het ook die van onze eigen Erik Vlamincx mogen zijn: 'Hij heeft zijn eigen verdaan in de waterput.' (Quatertemperdagen). Verdoen... wat een prachtig tragisch woord is dat. Je tijd verdoen grensde vroeger al aan de erfzonde. Jezelf verdoen dat kwam nooit meer goed, tot drie generaties verder.

Die eerste zinnen van een boek: ze zetten de toon, ze zijn de smaakmakers en de lustopwekkers, die je goesting dan wel onweerstaanbare drang doen krijgen om verder

te lezen. Aan mijn eigen eerste zinnen polijst en schaaf ik tot het allerlaatste moment, en ik zal niet de enige zijn.

Nu de Literaire Lente weer bloeit, ga ik in mijn lievelingsboekhandel even grasduinen in de nieuwe oogst. Er zitten juwelen van boeken en parels van openingszinnen bij. Voor de roman 'Gezegend boven alle vrouwen' van Malika Chaara heb ik bijzondere belangstelling. Een jaar of acht geleden interviewde ik de piepjonge Malika, die zich toen nog Oulad-Chaâra noemde, nadat ze de door uitgeverij Houtekiet uitgeschreven Matildaprijs voor jong talent had gewonnen. We hebben zelfs nog samen zitten signeren op de Boekenbeurs. Haar 'De tijd is een cirkel' was een opmerkelijk verhaal, geschreven in een opvallend rijke taal voor zo'n pril meisje. 'Doorgaan met schrijven', gebod ik haar toen enigszins aanmatigend. Dat heeft ze nu dus gedaan.

De openingszin van haar debuut als groot mens luidt: " 'Sappho heeft ook nog in je auto gekotst', zegt hij, terwijl hij met een gele nagel het kopje van de puist op zijn kont lospeutert.' "

Deze opeenstapeling van onappetitelijkheden wekt bij mij geen leeshonger op.

Integendeel, ik geloof niet dat ik de rest nog weten wil. Het is mijn mening als lezer, niet als collega-schrijver en allerm minst als pseudo-recensent. Die combinatie (van schrijver én beoordelaar van het werk van je collega's) vind ik overigens nogal bedenkelijk. Waarover later misschien ook nog eens meer.

Vroeg begonnen is zelf verzonnen.
Myra (5) en Lucas (1,5) samen te boek

Donderdag 12 april 2007

Lezing met massage

Soms krijg je wel eens een extraatje na een lezing, als dank voor bewezen diensten: een bloemetje van de bibliothecaris, een zwartgallig gedicht van een tienermeisje, een doos Poppelse Janhagel van een klasje aan de grens. Het meest indrukwekkende toemaatje dat me ooit te beurt viel, was echter een massage, na een lezing in wellness-instituut Balance in Kettwig bij Essen (Dtstl). Ik was in dit wonderschone oord vol weldadige geneugten uitgenodigd om het uitgebalanceerde publiek op een portie literatuur te vergasten. Körper, Geist und Seele zijn tenslotte één. Frau Sylvia, het vleesgeworden welbehagen, serveert er naast allerhande gezondheid rituelen en spirituele cursussen ook regelmatig kunst in al zijn vormen.

Een heerlijke avond werd het, in een smaakvol ingericht huis vol bloemen, met goede gesprekken achteraf, hapjes waar je niet dik van werd en sekt à volonté.

En het mooiste moest nog komen. Voor de nacht kreeg ik de luxueuze Spa-suite toegewezen, waar ik me dobberend op een waterbed te ruste legde onder zo'n donsdekbed als een stapelwolk. 's Morgens kon ik kiezen tussen een reusachtige jacuzzi en een douche met zeven regelbare stralen. Voor iedere chakra één dus.

Tijdens het ontbijt vroeg Frau Sylvia of ik misschien zin had in een massage van het huis. Ik had immers nog tot 's avonds de tijd voor de volgende lezing aan het andere eind van Essen zou plaatsvinden.

Ja, ik had zin. En gaf me de volgende anderhalf uur over aan de ayurvedische quatermains waarop zij samen met haar jonge assistente mijn lichaam, geest en ziel trakteerde. Met in geurige olie gedrenkte vingertoppen, muziek die rechtsreeks uit Nepal leek binnen te drijven en zijden lakens die zachte briesjes over mijn huid bliezen. Zucht! Het duurde nog uren voor ik daarna weer vaste vorm had aangenomen. Maar 's avonds was ik weer present om in het Lutherhaus, een zaaltje van de protestantse kerk, een nieuw publiek toe te spreken. Nog nagloeïend en in mijn beste Rudi Carellduits, wat zelfs de meest ernstige oosterbuur altijd een glimlach weet te ontlokken. Wie er oog voor heeft, ziet de poëzie op straat liggen. Al dan niet ondersteboven.

Vrijdag 13 april 2007 **Vrije associatie**

Een uur nadat mijn verhaal over de goddelijke massage gisteren op het blog stond, kreeg ik een mailtje van een verre kennis die bij toeval op de site van Villa Kakelbont terechtgekomen was. Hij was licht verontwaardigd omdat men daar blijkbaar geen censuur toepast, schreef hij. Een massage, alla, dat kon hij nog door de vingers zien. Maar 'seks à volonté' na een lezing, en dat op een site ter promotie van de jeugdliteratuur, dat ging hem toch te ver. Of was hier sprake van een grapje voor insiders dat hem ontging?

Een stomende *vapeur* overviel me. Had ik me Freudiaans vertypt? Snel surfte ik naar onze villa, waar ik opgelucht kon vaststellen dat ik wel degelijk 'sekt' – een Duitse variant op champagne zeg maar – had geschreven.

Meteen naar de verre kennis gemaild en hem gemeld dat de vrije associatie geheel voor zijn rekening kwam. Hij verontschuldigde en geneerde zich. We weten het allemaal: mannen denken gemiddeld eens in de dertig seconden aan seks. Dat is dus een keer of twee tijdens het lezen van een blog-aflevering. Excuses grootmoedig aanvaard dus.

Vriendin Martha kwam lunchen en vertelde me een tragisch verhaal. Zo eentje dat je regelmatig in tien droge regels gevat in de krant leest en dat na een minuut automatisch uit je geheugen is gewist. Nu heeft het zich vastgehaakt in mijn geheugen.

Een paar dagen geleden reed ze met haar auto op linkeroever in Antwerpen, vlakbij de voetgangerstunnel. Plots hoorde ze een enorme knal-met-echo. De auto die voor haar reed, had twee geparkeerde wagens geramd, vloog met boog door de lucht, en landde op zijn dak op het wegdek. Ze stopte, stapte uit en rende met haar mobiel in aanslag naar de plek des onheils. Dit is wat ze zag (ik citeer).

"Uit het openstaande portier gleed een oude man naar buiten, zijn bebloede hoofd kwam eerst, alsof hij geboren werd uit het staal. Uit zijn zakken schoven allerlei voorwerpen. Zijn Happy Dayskaart kwam naast zijn gezicht te liggen. Gelukkig leefde de pasgeboren man. Hij herhaalde voortdurend de woorden 'stoem accident, stoem accident'. Als een mantra."

Zaterdag 14 april 2007 **Laatste hand**

Gisteren de laatste hand gelegd aan het manuscript van mijn nieuwe roman (voor volwassenen) 'Mis en Bouteille', dat eind augustus zal verschijnen bij The House of Books.

Volgende week leest mijn privé-lector het, met argusogen en een rood pennetje, waarna ik er de allerlaatste hand aan leg.

Dan zullen mijn uitgevers Rudy en Ronald (niet te verwarren met Raf en Ronny) het aandachtig lezen, gewapend met een versgeslepen potlood. Waarna ik er nog eens de aller-allerlaatste hand aan leg.

Daarna volgen de drukproeven, waarin ik nog een aller-aller-allerlaatste woordje zal schrappen of toevoegen, en misschien nog een aarzelende transfer verricht met een komma of punt.

En dan is het een boek en zal ik bij het herlezen hier en daar nog denken: had ik maar...

Kortom: boeken zijn net als echte kinderen. Ze zijn nooit helemaal af. Je doet er je uiterste best op, je investeert al je tijd en liefde in hen, waardoor het schrijnt als je hen uit handen moet geven en op de grote wereld loslaat. Maar het moet!

Het lege nestgevoel begint nu al te knagen. Ik zal het dagelijks gezelschap van Sylvain, Julienne en Melba missen de komende tijd.

Zondag 15 april 2007

Beloken Pasen

Heb ik toch een afspraak met mijn goede vriend misgelopen – in Parijs nog wel – omdat hij niet wist wat beloken Pasen was. Toen we na een uitgebreide mailcorrespondentie nog even de datum verifieerden, bleek dat we het steeds over twee verschillende weekends hadden gehad. Hij dacht dat ik bij Pasen gewoon een frivool bijvoeglijk naamwoord had verzonnen, en ik was vergeten dat hij van gereformeerde origine is en dus niet kon weten dat op beloken Pasen de luikjes van de paastijd sluiten.

Zonnig Antwerpen bleek uiteindelijk niet te moeten onderdoen voor zonnig Parijs. Mijn goede vriendin uit Nederland kwam logeren en ook zij wist niet (meer) wat beloken Pasen was want ze is redelijk afvallig. Dat belette ons niet om tot bijna middernacht in de schaduw van de kathedraal op een terrasje te zitten en bij een trappist een uitje naar Barcelona te plannen. Gewapend met het gidsje dat bij het indrukwekkende boek 'De schaduw van de Wind' van Zafon zit, gaan we al die mysterieuze plekken uit het verhaal opzoeken. Een heerlijk vooruitzicht.

Maandag 16 april 2007

Onbeschreven mens

Na een winter met slechts één vage sneeuwvlaag
een hittegolfje in april.

In de zinderende stad
loopt nog nauwelijks een onbeschreven mens.

Op lichaamsdelen die
van oudsher blanco waren,
hooguit licht behaard,
staan
in vierkleurendruk
geheime tekens,
letters,
namen van honden en/of geliefden,
stripverhalen,
kalligrafieën,
zeearenden,
pincodes.

Er stroomt een zee aan onderhuidse inkt
door armen
buiken
benen
en een enkel hoofd.

Dinsdag 17 april 2007
Staking

Ook ik heb wel eens te maken gehad met verbaal geweld op de werkvloer of een autoritaire bazin en vele malen heb ik geen loon naar werken gekregen. Maar gestaakt heb ik nog nooit. Vliegtuig- en treinpersoneel doet dat wel om de haverklap en ik heb er een hekel aan omdat het altijd de verkeerde mensen dupeert.

Op weg naar een schoollezing in Eeklo gisteren – een onbezoldigd uurtje vroeger van huis vanwege de speling – tref ik in het Antwerpse Centraal station een terecht opstandige mensenmassa aan. Verlaat, gestrand, verloren... iedereen beleeft zijn eigen kleine drama.

Senioren met koeltassen en hondjes zien hun rechtstreekse trein naar Blankenberge afgeschaft, nerveuze juffen drijven hun klasjes-op-schoolreis bij elkaar en blijven hopen dat hun stoptrein toch nog komt, de werkende mens telefoneert zijn beide oren rood om vergaderingen af te schaffen.

De ironie van het lot is dat deze staking, bedoeld om agressie in de trein te bedwingen, juist ongelooflijk veel agressie opwekt.

Waarom niet eens actie gevoerd die vriendelijkheid en warme onderlinge verhoudingen in de hand werkt? Een algeheel knuffelmoment bijvoorbeeld: willen alle reizigers met bestemming Brussel-Zuid en Charleroi elkaar nu omhelzen? Of een traktatie: vriendelijk verzoek aan alle passagiers wiens achternaam met een B of een N begint, zich naar het buffet te begeven, alwaar u een gratis kopje koffie met aardbeientaart wordt aangeboden. Of iets cultureels: in de eerste drie rijtuigen van de trein met bestemming Hasselt zijn gratis boeken ter beschikking en is het verboden uw gsm te gebruiken. Het is maar een suggestie!

Ik heb geluk en ben door de combinatie van vooruit denken en het juiste traject zelfs te vroeg in Eeklo, waar ik op een zonnig terrasje een croque-monsieur eet.

Op een bloedhete zolder in 'De Meidoorn' vertel ik vervolgens tegen zo'n zeventig vijfdeklassers over mijn boeken. Om het ijs te breken zoeken we samen naar de verschillen en de overeenkomsten tussen het beroep van schrijver en dat van journalist. Een jongen zegt: 'Een journalist stelt vragen aan anderen en een schrijver stelt vragen aan zichzelf.'

Zo'n filosofisch antwoord kleurt mijn dag en maakt deze lezing toch weer uniek.

In Antwerpen, waar ik met geduld en doorzettingsvermogen uiteindelijk weer terechtkom, moet ik door een zee van honderden opgefokte reizigers manoeuvreren, die weer ervaren hebben dat reizen met de trein altijd een beetje avontuur is.

Woensdag 18 april 2007
Polyanna

Op mijn veertiende brak ik mijn been tijdens een week retraite annex seksuele voorlichting in klasverband. Samen met mijn toenmalige beste vriendin Nini werd ik overreden door een slagerszoon (met of zonder brillette) op een motor. Drie maanden lang lag ik op een geïmproviseerd bed in onze toenmalige Boechoutse woonkamer en op een dag kreeg ik van de buurvrouw, Madame Kuypers, een meisjesboek dat 'Polyanna' heette. Ik heb het voor mijn gevoel zo'n slordige honderd keer gelezen.

Mijn gipsbeen was verwaarloosbaar vergeleken met wat het meisje Polyanna mankeerde: haar 'onderdanen' (zo heetten haar benen) waren voor altijd verlamd.

Desondanks was ze het zonnetje in huis. Ze troostte haar moeder en zag rond iedere donkere wolk een gouden randje.

Dat ik zo'n onverbeterlijke positivo ben geworden, moet mede door dit zeemzoete verhaal komen, al zitten mijn omzwervingen langs 's werelds goeroes er natuurlijk ook voor iets tussen.

Gisteren gunde ik mezelf voor het eerst in maanden een vrije, nutteloze middag, die ik wilde starten in een kledingzaak met onbetaalbare prachtkleren, die wegens einde bedrijf plots wel betaalbaar geworden waren.

En toen was mijn toilet, dat al enkele dagen kuren vertoont, verstopt. Iets prozaïscher is nauwelijks te bedenken. Alles, alles kan een mens uitstellen en voor zich uitschuiven, maar niet een toilet waarin het springtij dreigt. Gelukkig liet Boudewijn, petekind van en klusjesman op het begijnhof, zijn autoriteit op dit gebied gelden en een uur na zijn telefoontje stond een loodgieter voor de deur. Hij droeg een reusachtig apparaat dat ik als een stofzuiger zal omschrijven. In minder dan een half uur had de man symbolisch mijn kastanjes uit het vuur gehaald, terwijl ik me in de woonkamer zat te generen.

Nadat alle sporen van deze operatie waren uitgewist, was de lust om te shoppen mij totaal vergaan. De middelen overigens ook. Volgens mij hoeven loodgieters nooit een werkbeurs aan te vragen.

Toch nog maar even naar buiten voor een frisse neus en een boodschapje. Op de Meir ontmoette ik mijn buurvrouw Nicole, die me Polyannagewijs vertelde dat ze net een overstroming in haar huis had bedwongen. Daarna liep ik in de Hema, ter hoogte van de stroopwafels, Andy Huysmans tegen het lijf. Hij is de beroemde fotograaf die in het 2004-Antwerpen Boekenstad- een opmerkelijk staatsieportret als 'Levende Schrijver' van me maakte met het voeteneind van mijn bed als achtergrond, waarvan iedereen dacht dat het een orgel was. Hij zei dat hij die morgen nog aan me gedacht had en ik geloofde hem. Want wij denken regelmatig aan elkaar en meestal ontmoetten we elkaar dan telepathisch enkele uren later.

Thuis zat ik voor het koken nog even te lezen in de tuin, met een glaasje huiswijn van de Hema. Ik bedacht dankbaar dat ik, indien nodig, gewoon weer naar het toilet kon en daar werd ik helemaal gelukkig van. Aan de hemel dreef een grijze wolk voorbij, en ja hoor: ze had een gouden randje...

Donderdag 19 april 2007

Getrouwd

'Vijfenzestig jaar geleden rond deze tijd was ik geen juffrouw meer maar een madam,' zegt mijn moeder, terwijl we op haar trouwdag – 18 april 1942 – klinken met een glaasje wijn. Champagne wil ze er niet aan spenderen, want feestelijk vindt ze het allerminst om deze huwelijksverjaardag te moeten vieren zonder haar wederhelft. Ze waren op en haar na zestig jaar getrouwd toen mijn vader overleed.

Ik ben met een karbies vol delicatessen op tram 10 gestapt om haar met een feestelijke lunch te redden van een dag vol weemoed.

'Vijfenzestig jaar geleden aten we 's middags rosbief bij mijn ouders,' zegt ze met een stukje gerookte paling op haar vork, 'en erwtjes en *peekes*, en kroketjes. 's Avonds kregen we bij de ouders van papa gestoofd konijn. Kun je je dat voorstellen, midden in de oorlog?'

Ze weet alles nog van die dag. Hoe ze naar de Kommandatur in de Leysstraat moesten om toestemming te vragen om hun eerste huwelijksnacht in hotel Tourist in de Pelikaanstraat te mogen doorbrengen. Hoe ze de volgende morgen vanuit de Ooststation naar Parijs vertrokken, waar mijn vader tijdelijk werkte. Hoe ze van hun bij elkaar gelegde centen in de restauratiewagen een half flesjes champagne kochten en deden alsof ze rijk waren.

'Mens, wat was ik toen gelukkig,' zucht mijn moeder.

Ze weet alles nog van haar trouwdag, en van de dagen ervoor en de dagen erna. Ze vertelt het voor de zoveelste keer en ik noteer met gloeiende oortjes steeds nieuwe details en variaties in mijn 'moederschriftje'.

Voor ooit. Voor later. Voor altijd.

Vrijdag 20 april 2007

Niets

Voor mijn doen beleef ik lege dagen. Noch vis noch vlees, tussen tafellaken en servet. Dat komt door het afkicken van het dagelijks schrijven aan een boek dat nu wel een manuscript is, maar dat zijn bestemming nog niet heeft bereikt.

Ontwenningsverschijnselen dus.

Wat heb ik gisteren nu eenmaal gedaan? Niets dus.

Behalve dit.

- Wakker geworden door het zachte kindergesnurk van mijn kleindochter Myra, die een nachtje kwam logeren wegens nachtdienst van haar ouders. Na het ontbijt een bezoek gebracht aan de loogerolifant Alexander in de Antwerpse Zoo, waar hij tijdelijk verblijft met de opdracht om voor nageslacht te zorgen. Een kolos met slechts één slag tand, goedige ogen en aandoenlijke wimpers. Heini en Hermien, de nijlpaarden en onze favorieten, begroet en in eerbiedige stilte op een bankje toegekeken hoe academiëstudenten de pelikanen zaten te tekenen. De inzet van een moedereend bewonderd, die met beleid en streng bekgeklapper haar twaalf jongen over paden en gazons naar de vijver dreef. 'Dat is volgens mij geen mama, maar een juf,' zei Myra.

- Samen met haar en mijn dochter geluncht en daarna tot aan de Paardenmarkt achter haar auto aangerend met haar vergeten tas, een vaak en in vele variaties voorkomend thema!

- Vijf à zes mensen gebeld en hen diplomatiek gevraagd, gesmeekt, gebeden of ik hen mag interviewen voor Milo, een nieuw blad. Ze moeten er allemaal een nachtje over slapen en dat mogen ze, want het gaat over relatiecrisisen op rijpere leeftijd!

- Snel even boodschappen gedaan in de Spar, want vanavond bezoek.

- In het reisbureau poolshoogte genomen over een citytripje naar Barcelona. Het hotel dat een vriendelijke juffrouw me aanbeveelt, ligt vlakbij de Ramblas. Thuis zie ik pas dat de schilder Miro er ooit woonde. Dat is een doorslaggevend argument om vandaag echt te gaan boeken.

- Mijn moeder gebeld en opgebeurd. Ze is ziek van een huwelijksverjaardag zonder man, maar waarschijnlijk, volgens haar, van mijn eten. Kalm gebleven.

- De twee nuffige poezen van mijn buurvrouw te eten gegeven en hen gezegd dat ze nog even geduld moeten hebben voor het baasje weer thuis is uit China. Ze begrepen het.

- Mijn kapster en saunavriendin Ann op bezoek gehad, uit dankbaarheid voor de nieuwe keuken die vakkundig en zonder de door iedereen voorspelde verwikkelingen door haar broer is geplaatst. We noemen hem nu samen 'onze Gerry'.

- Nog een half uurtje zitten mailen, het zoveelste halfuurtje trouwens.

- Me in bed afgevraagd wat ik nu eigenlijk uitgevoerd had vandaag.

Niets dus. Hoewel!

Zaterdag 21 april 2007

Voorlezen

Gisteren werd ik geïnterviewd door Marlies Tack, een alleraardigste studente Culturele Agogiek aan de universiteit van Brussel, die voor haar thesis een onderzoek doet naar voorlezen bij 10-plussers. Veel van mijn collega's jeugd auteurs zijn bij dit onderzoek betrokken.

De 10-plussers komen er bekaaid af, zo blijkt, want wie zelf kan lezen hoeft volgens drukdrukouders niet meer voorgelezen te worden, en ook op school krijgen andere en nuttigere (!) zaken vaak voorrang.

Zelf lees ik zelden voor tijdens schoollezingen. Daarvoor vind ik de groepen vaak te weinig homogeen en ervaar ik krassende stoelpoten op de tegelvloer of joelende kleuterklassen op de speelplaats te veel als stoorzenders. Ik ben eerder een verteller/improvisator die op de hints en vragen van de kinderen ingaat.

Voorlezen betekent natuurlijk ook meer dan het louter toedienen van verhalen of literatuur. Ik vind het per definitie een zeer intieme aangelegenheid. Schouder aan schouder, armen verstrengeld, elkaars warmte inademend. Als alle poriën opengaan, stromen verhalen niet alleen via je oren naar binnen en landen ze niet alleen in je hoofd. Ze nestelen zich onder je huid en gaan daar een eigen leven leiden.

Eén van de vragen van Marlies was: 'Werd je zelf ooit voorgelezen als kind?'
'Neen,' antwoordde ik ferm. 'Nooit.'

En dat bleef nog lang nazinderen toen ze weg was. Toch een gemis bij nader inzien.

Zondag 22 april 2007

Zuurvrij

Vandaag is het heel veel: boekenmarkt op het De Coninckplein, ten miles in Antwerpen, Erfgoeddag in Vlaanderen en zonnig in het gehele land.

Ik heb het al enkele weken aangekruist in het Erfgoedboekje: een rondleiding in de kelders van het AMVC-letterenhuis in de Minderbroedersstraat wil ik niet aan mijn neus voorbij laten gaan.

Om halftwaalf paraat dus. Met een groep van vijftien, een gids en twee personeelsleden die er een beetje als undercover veiligheidsagenten uitzien, dalen we per goederenlift af in de catacomben. Bij een constante temperatuur van 19 graden wordt hier vier kilometer literair erfgoed bewaard in de vorm van manuscripten, brieven, aantekeningen, affiches, beelden, dodenmaskers zelfs waarin in uitzonderlijke gevallen nog baardhaartjes zitten. Ik krijg er eerbiedige hartkloppingen van.

En kippenvelmomenten. Als de gids met uiterste voorzichtigheid een in zuurvrij papier verpakt manuscript van Hendrik Conscience ontmantelt bijvoorbeeld en ons de eerste handgeschreven zinnen van 'De Leeuw van Vlaanderen' toont.

Of als een door Paul Van Ostaijen geknutseld huisvlijtmapje wordt uitgepakt en we zijn in Berlijn geschreven gedichten kunnen lezen. Ze zijn in rode inkt op velletjes papier geschreven in die typische typografie. Ik lees woorden als 'vrouwebloed' en 'vrouwebenen', zonder tussen-n.

'Hier wordt het fetisjisme gekoesterd,' zegt de gids, en hij heeft gelijk.

Boven, in de leeshoek van een tentoonstelling, zie ik mijn eigen portret hangen. Ik ben dus ook al erfgoed.

Maandag 23 april 2007

Wereldboekendag.

Wordt er iets van ons verwacht vandaag?

Lezen bij kaarslicht?

Een kaart met goede wensen naar onze favoriete lezer of schrijver?

Een minuut stilte om de bindende kracht van het lezen wereldwijd te gedenken?

Om de letteren te eren, waarmee alles gezegd en gezwezen, verbloemd en vertakt uitgedrukt en ingetoomd kan worden?

Ik geef mezelf vandaag een boek cadeau: het reisgidsje dat bij Zafons 'Schaduw van de Wind' hoort. En voor mijn lieve vriendin Lisette koop ik 'Halverwege' van mijn favoriete levende dichter Rick de Leeuw, omdat ze zaterdag een traan wegveegde om die ene regel.

Wereldboekendag begint thuis.

Dinsdag 24 april 2007

Mannen

Gisteravond voorgelezen aan een twintigtal volwassenen in de bibliotheek van Rijkevorsel. Intiem en knus, al zaten ze niet bij me op schoot.

Bij navraag bleek dat mensen van mijn generatie zelden of nooit werden voorgelezen als kind en dat ze dat allemaal als een gemis ervaren, al heeft het hen er niet van weerhouden de weg naar de boeken te vinden. Het hoorde vroeger niet bij de gezinscultuur en er was natuurlijk een veel kleiner aanbod aan kinderboeken.

Wie wel een voorlezende ouder heeft gehad, is daar een halve eeuw later met terugwerkende kracht nog dankbaar om. Zoals die mevrouw die zich met glimmers in de ogen herinnert hoe haar moeder iedere dag zowel voorlas als vertelde, twee versies van hetzelfde verhaal. We worden er allemaal een beetje jaloers van.

Fijne avond weer, met wederzijdse vragen, complimenten en confidenties. Met zelfgebakken koekjes ook.

Een leesclubmeneer zegt, gestaafd met voorbeelden, dat het hem opvalt dat mannen altijd een ondergeschikte rol spelen in mijn boeken. Of daar een reden voor is? Vast wel. Maar welke? Ik beloof hem er eens diep over na te denken en begin daar meteen mee op weg naar huis in de bus, tussen somber kijkende en moegewerkte heren, hangjongeren, studenten en een enkele verdwaalde opa met een Tiroler hoedje. Ze krijgen de volgende keer allemaal een hoofdrol van me.

Woensdag 25 april 2007

De echte Potter

Vorig jaar wisselde ik een eerlijk verdiende boekenbon in voor 'Alle verhalen van Beatrix Potter' (uitgeverij Ploegsma), een luxe band waarin alle oorspronkelijke verhalen zijn opgenomen. Het boek was als cadeautje voor mijn kleinkinderen bedoeld, maar nog voor ik hen over Pieter Konijn, zijn neefje Benjamin Wollepluis en Jozefien Kwebbeleend kon vertellen, was ik zelf alweer verliefd geworden op de verhalen en vooral op de tekeningen.

De schortjes en schoentjes, de pannenkoeken met bosbessenthee, de knusse dierenhuisjes onder de wortels van een oude boom... een mens zou van minder een aanval van jeugdsentiment krijgen.

En toen was er de film 'Miss Potter'. Ik wist meteen dat ik hem wilde zien. Al moest ik even wennen aan de hyperkinetische Renée Zellweger/ Bridget Jones in de rol van de wat wereldvreemde Beatrix Potter, die zich meer verwant voelde met de dieren en de natuur uit het Lake District dan met mensen uit haar omgeving.

Veel te lang gewacht dus, en toen ik eindelijk een dag had aangekruist in mijn volle agenda, bleek de film niet meer te draaien. Rest me nog één mogelijkheid: me morgen naar UGC in Antwerpen begeven, waar voortaan iedere eerste donderdag van de maand een seniorenmiddag wordt georganiseerd. Voor 9 euro krijgen 55-plussers er niet alleen 'Miss Potter' voorgeschoteld, maar worden ze met een extra woordje uitleg verwelkomd, en krijgen ze achteraf thee of koffie met een gebakje. De voorstelling begint om half twee, zodat iedereen voor het eten en al helemaal voor het donker weer thuis is.

Mijn gezelschap, collega jeugdacteur Gil Van der Heyden, vond dat we het maar moesten doen. Tenslotte horen we alletwee tot de doelgroep. Maar ik vertik het om daar tussen de bejaarden taartjes te gaan zitten eten, zelfs al schenken ze er bosbessenthee bij.

Bovendien: als 'Miss Potter' wordt geïntroduceerd als een voor senioren veilige film, dan heb ik er al geen zin meer in.

Ik ga gewoon weer met mijn boek op de bank zitten, wachtend tot de dvd er is!

Donderdag 26 april 2007
Dwergenpaartje

Er lopen nogal wat volwassenen rond die het als een gemis ervaren dat ze als kind niet of nooit werden voorgelezen, blijkt uit de vele mailtjes die ik na de blogs over dit onderwerp kreeg. Twee reacties wil ik u niet onthouden, omdat ze van mensen komen die niet in het gemis en het geëmmer daarover zijn blijven steken, maar die à la Polyanna een gouden randje rond hun wolk hebben gecreëerd.

De eerste is van Joke Guns, gedreven leespromotor en bedrijfsleider van kinderboekhandel Woeste Willem in Aalst. "Ook ik werd nooit voorgelezen," schrijft ze, "wel zie ik mijn vader nog op de rand van mijn bed zitten, vertellend over een gekke kabouter. Over de belevenissen en achtergronden van die kabouter weet ik niets meer, maar de gezelligheid van die vertelmomenten zal me voor altijd bijblijven!"

De tweede is van Betty, die ik recentelijk op een lezing ontmoette. "Voorlezen en zelf lezen, dat vonden mijn hardwerkende ouders tijdverlies. Als we lazen, was het stiekem. Desondanks ben ik een veellezer geworden. Nu is mijn negentigjarige moeder dement en ben ik degene die haar voorleest. Het zijn topmomenten, voor ons alletwee. Soms zie ik lichtjes in haar ogen, soms valt ze in slaap van het monotone gezoem van mijn stem. Maar altijd met een glimlach op haar gezicht. Bij het opruimen van haar huis vond ik vorig jaar een boekje, dat ze waarschijnlijk ooit met zegeltjes bij elkaar heeft gespaard. Het heet 'Van het Tovervisje, een oud sprookje opnieuw verteld en berijmd', uitgegeven door de Erven van de Weduwe J. Van Nelle n.v.. Van de koffie, jawel. Het is een variant op het sprookje van mannetje Timpetee, maar dan met het aroma van Van Nellekoffie op de achtergrond. Als ik het aan mijn moeder voorlees, zie ik een klein meisje in haar wakker worden en ben ik alle heftige ruzies die ik ooit met haar had, vergeten. Zo begint het boek:

In het land der blonde duinen
en niet heel ver van de zee
woonde eens een dwergenpaartje
en dat heette Piggelmee.

Soms luistert mijn kleindochter van zeven mee als ik bobonne voorlees. Zij beweert dat een dwergenpaartje een pony is!"

Vrijdag 27 april 2007

Doctor Dichter

Heel, heel lang geleden, toen schrijver nog een knelpuntberoep was en algemeen werd aangenomen dat een jeugdauteur geen boeken voor grote mensen kon schrijven, leerde ik Bart Moeyaert kennen.

Hoewel Bart met een beetje geluk mijn zoon had kunnen zijn (hoewel niet de zevende) maakten we ongeveer gelijktijdig onze entree in het jeugdboekenlandschap. Als kinderen me tijdens lezingen vragen wie nu eigenlijk mijn Vlaamse lievelingsschrijver is, noem ik nog steeds hartgrondig zijn naam.

Ik herinner me de feesten van de Limburgse kinderjury, altijd op een bloedhete zondag in mei. Terwijl heel Vlaanderen ergens op een strand lag te bakken of langs een bosrand fietste, werden wij jeugdauteurs samen met zo'n vijfhonderd enthousiaste lezers in het Cultureel Centrum tegenover het station van Genk gedreven, kregen vier consumptiebonnen, gaven onze lezingen in verschillende zaaltjes, en wonnen vervolgens net wel of net niet de Prijs van de Kinderjury. Bart was daar altijd en ik ook. Ik zie nog voor me hoe hij eens in een bermuda verscheen met geen sokken in zijn mooie mocassins. Dat was een zeer gewaagde outfit in die dagen, die hem extra publiek opleverde zelfs.

Gisteren droeg Bart een pak met een paarse das, en daaroverheen een toga. Later kreeg hij nog een sjerp over zijn linkerschouder gedrapeerd en een fluwelen baret op zijn hoofd, nadat professor Herman Van Goethem een prachtig laudatio had uitgesproken over de rol van narren en over de lof der zothed. Op de universiteit van Antwerpen werd namelijk een Eredocoraat voor Algemene Verdiensten uitgereikt aan het fenomeen Stadsdichter, vertegenwoordigd door de drie-eenheid Tom Lanoye, Ramsey Nasr en Bart Moeyaert.

Dat is niet niks. Dat is zelfs alles. Je zult maar in een rijtje zitten met geleerden van wereldklasse die hun levenswerk hebben gemaakt van elementaire deeltjes en zelfs met een Nobelprijswinnaar.

Ik heb gelachen met het dankwoord van stadsdichter nummer één, was ontroerd door de aandoenlijke woorden van Ramsey, maar de brief die Bart voorlas aan M. uit B. was me uit het hart gegrepen. Ik zou hem (de brief) wel eens willen lenen en fragmenten ervan voorlezen aan een aantal M.'s uit mijn eigen leven. Want of we ons nu in cijfers of in de letters vastbijten, in de kinderboeken of in de grottemensenromans... het komt uiteindelijk altijd goed. Als we maar blijven geloven hebben dat er veel soorten goed zijn.

Bart, nogmaals van harte. Ik ben plaatsvervangend trots. Dat is zelfs alles.

Zaterdag 28 april 2007

Stille zaterdag

Een hectische week achter de rug waarin ik als een razende reporter heb zitten bellen en mailen, en met de hete adem van de redactie in mijn nek mijn bijnaam 'queen of deadlines' eer trachtte aan te doen.

Een rustig weekend voor de boeg, met alleen het Boekenbal op mijn programma. Het kon erger.

Op het middaguur blaas ik even uit in de stille begijnhoftuin, zonder krant, zonder boek, met als enig gezelschap de uitbundige vogels en kater Basil die achter vlinders aan jaagt. De laatste bloesems sneeuwen op me neer en ik voel me als 'Boeddha under the bodi-tree'. De wereld staat stil in het hier-en-nu.

Maar al snel sluipen weer plannen en ideeën, woorden en zinnen binnen in mijn lege hoofd. Ik sluit mijn ogen. Verwelkom en voed ze.

'Slaap je?' vraagt een buurvrouw zachtjes.

'Neen, ik werk,' zeg ik.

Zondag 29 april 2007
Bal Populaire

Het was nog even spannend op het Boekenbal in de Roma. Om halfnegen telde ik samen met Martine, door haar krant uitgezonden om één van haar onvolprezen sfeerstukken te schrijven, slechts vier schrijvers. Twee van vrouwelijke en twee van mannelijke kunne. Maar hoe later op de avond, hoe meer en hoe schoner boekenvolk. En zo kwam alles toch nog goed.

Anne en Philip kalmerend toegesproken en het hielp: ze hebben niet op elkaars tenen getrapt tijdens de openingsdans. Zelf ook nog een dansje gepleegd met een Woeste Willem in schaapskleren. Gesocialised. Verlangend omhoog gekeken naar die prachtige boekenlampen, maar ze zijn nog steeds niet te koop. Mijn gezelschap uit het oog verloren en steeds nieuw gezelschap in het vizier gekregen. Date met mijn lievelingsschrijver Vitali misgelopen. Jean Marie Berckmans in het echt gezien, rechtopstaand en glimlachend als een gelukkig kind. Bijna even aan het haar van Guido Belcanto gevoeld. Tegen Rick de Leeuw wat jeugdsentiment gespuid. Als klein Dianeke (naast hem ben ik dat trouwens nog steeds) nam mijn vader mijn zus en mij op zondagmorgen mee naar het tekenfilmfestival in cinema Roma. Tien tekenfilms lang moest ik me schrap zetten om niet tussen de roodfluwelen klapstoelen te verdwijnen terwijl Tom achter Jerry aanrende. Of was het andersom?

Plotseling ontdekt dat ik de trekking van de tombola, georganiseerd door de nagelnieuwe auteursvereniging VAV, gemist had. Toch maar eens op de valreep geïnformeerd of ik in de prijzen was gevallen. Ja. Een fles Mouton Rothschild 1988 gewonnen met een door Keith Haring ontworpen etiket. En laat nu de titel van mijn nieuwe boek, dat in september verschijnt, op mijn prijs staan. *Toute la récolte a été MISE EN BOUTEILLE au château.*

Een poëtische snelcursus vinologie van Koen Stassijns gekregen, waarvoor dank. Aandachtig geluisterd hoe, waar en wanneer deze kostbare wijn geconsumeerd moet worden, uiteraard op een speciaal moment met uitverkoren vrienden. Heb er ter plekke twee uitverkoren.

Laat thuisgekomen. Voorzichtig op mijn balschoenen over de kasseien van het begijnhof geslopen, mijn schat behoedzaam tegen mijn hart gedrukt. Zo weinig mogelijk bewegen, heeft Koen gezegd.

Maandag 30 april 2007
Zwanenzang

Vandaag zing ik mijn zwanenzang op het weblog. Een goede verstaander heeft aan een half woord genoeg om er enige weemoed in te horen doorklinken. Zo zwoegzaam en arbeidsintensief als het woord 'bloggen' ook klinkt, zo lichtvoetig bleek het in de praktijk. Het was dertig dagen lang de slagroom op mijn taart, de vinaigrette op mijn slaatje. En misschien gold dat ook voor u.

Al bloggend herontdekte ik een veelbeoefende jeugdliefde: het cursiefje, al klinkt dat woord nu wat belegen en erg BzN. Maar *what's in a name*, vroeg onze prominente collega zich al af. Vroeger heetten onze zoontjes Jan en nu Bruce, onze dochters Maria en nu Madonna, maar ze blijven onze lievelingen.

Een maand lang heb ik mijn antennes op scherp gezet om u te berichten over het wel en wee, het grote en het tussen-de-regelsnieuws uit de boekenwereld, voor zover dat mijn eigen biotoop raakte. Het heeft enorm veel reacties opgeleverd. Ik heb mijn vingers voos gemaïld en alle aandacht in dank aanvaard.

Nu geef ik de pen/het klavier door aan iemand die er ongetwijfeld virtuoos mee zal omgaan.

Dank allemaal, tot blogs,
Diane